

10. Teoria

- Îți mai pot pune o întrebare? Îmi ceru ea în loc să-mi răspundă.

Eram nervos, așteptându-mă încordat la ce-i mai rău. Și totuși, cât de tentant era să prelungesc acel moment. Să o am pe Bella alături de mine, de bunăvoie, doar câteva secunde în plus. Am oftat, confruntat cu dilema, și apoi i-am spus: "Doar una".

- Ei bine, ezită ea pentru o clipă, de parcă încercând să se decidă ce întrebare să-mi pună. ...Ai spus că știai că nu intrasem în librărie și că mă îndreptasem către sud. Mă întrebam de unde ai aflat.

Am privit prin parbrizul mașinii. Era o nouă întrebare care nu ar fi dezvăluit nimic despre ea și prea mult despre mine.

- Credeam că nu ne mai eschivăm, spuse ea, pe un ton critic și dezamăgit.

Ce ironie. Ea era tot timpul evazivă, fără ca măcar să se străduiască.

Voia să fiu direct. Iar acea conversație oricum nu evolua în vreo direcție bună.

- Bine, atunci, i-am spus eu. ...Ți-am urmat mirosul.

Voiam să îi văd chipul, însă mă temeam de ceea ce aș fi putut citi pe el. În schimb, i-am ascultat respirația iuțindu-și ritmul apoi devenind mai regulată. Vorbi din nou după o clipă iar vocea ei era mai calmă decât m-aș fi așteptat.

- Și nu mi-ai răspuns la una dintre întrebări... spuse ea.

Am privit-o, încruntându-mă. Și ea trăgea de timp.

- La care?

- Cum funcționează citirea gândurilor? repetă ea întrebarea din restaurant. ...Poți asculta gândurile oricui, oriunde? Cum o faci? Restul familiei tale poate... continuă ea, roșind din nou.

- Sunt mai multe întrebări, spusei eu.

Ea se mulțumi să mă privească, așteptând răspunsurile.

Și de ce să nu-i fi spus? Deja ghicise în mare parte și era un subiect mai facil decât cel la care mă gândisem eu.

- Nu, doar eu o pot face. Și nu pot asculta pe oricine, oricând. Trebuie să fiu destul de aproape. Cu cât îmi este mai familiară... "vocea" cuiva, cu atât îl pot auzi de la o distanță mai mare. Totuși, nu mai mult de câțiva kilometri. Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a-i descrie astfel încât să înțeleagă. O analogie de care să se fi putut lega. ...E ca și cum te-ai afla într-o sală imensă plină cu oameni, toți vorbind în același timp. E doar un murmur - un zgomot de voci pe fundal. Până când mă concentrez asupra unui singur glas și apoi îmi devine clar ce gândește. De cele mai multe ori le blochez - pot să-mi răpească toată atenția. Și e mai ușor să par *normal* - m-am strâmbat eu - când nu răspund din greșeală la gândul cuiva în loc să o fac la cuvintele sale.

- De ce crezi că nu mă poți auzi? se întrebă ea.

Îi spusei un alt adevăr și o nouă analogie.

- Nu știu, am recunoscut. ...Pot doar să ghicesc că poate mintea ta nu funcționează la fel

ca a restului oamenilor. De parcă gândurile tale sunt pe frecvență AM și eu pot recepta doar FM.

Mi-am dat seama că acea analogie nu îți va plăcea. Anticiparea reacției ei mă făcu să zâmbesc. Nu mă dezamăgi.

- Mentea mea nu funcționează normal? întrebă ea, ridicând tonul cu amărăciune. ...Sunt un monstru?

Iarăși o ironie.

- Eu aud glasuri în minte și tu-ți faci griji că ai fi un monstru. Am izbucnit în râs. Înțelegea toate lucrurile mărunte, și totuși pe cele importante le pricepea pe dos. Întotdeauna avea instinctele nepotrivite...

Bella își mușcă buza și cută dintre ochii ei se adânci.

- Nu-ți face griji, am liniștit-o eu. ...E doar o teorie... Și mai rămăsese una importantă de discutat. Eram nerăbdător să o fac. Fiecare secundă care trecea înțepea să-mi semene tot mai mult cu o amânare inutilă a inevitabilului.

- Așa ne întoarcem la tine, am spus eu, frânt între nerăbdare și șovăire.

Ea oftă, încă mușcându-și buza - îmi făceam griji că se va răni. Mă privi drept în ochi, cu un chip chinuit.

- Nu am trecut acum de orice eschivare? am întrebat eu, încet.

Privi în jos, parcă luptându-se cu o dilemă interioară. Dintr-o dată, încremeni și ochii i se deschiseră larg. Teama i se ivi pe chip pentru întâia oară.

- Sfinte Sisoe! suspină ea.

Am intrat în panică. Ce văzuse? Cum de o înspăimântasem?

Apoi strigă: "Încetinește"!

- Ce s-a întâmplat? Nu înțelegeam care era sursa terorii ei.

- Mergi cu 160 de kilometri la oră! îmi strigă ea. Aruncă o privire pe geamul mașinii și se retrase cu frică văzând copacii întunecați care păreau să gonească împrejurul nostru.

Lucrul acela neînsemnat, doar un stop de viteză, o făcuse să strige de frică?

Am dat ochii peste cap.

- Liniștește-te, Bella.

- Vrei să murim amândoi? întrebă ea, pe un ton furios.

- Nu vom avea accident, am asigurat-o eu.

Trase aer adânc în piept, apoi vorbi ceva mai domol.

- De ce te grăbești atât?

- Întotdeauna conduc așa.

I-am susținut privirea, amuzat de expresia ei de șoc.

- Uită-te la drum! strigă ea.

- Niciodată nu am avut vreun accident, Bella. Nici măcar nu am primit vreo amendă. I-am zâmbit și mi-am atins fruntea. Era și mai comic - absurditatea de a putea să glumesc cu ea despre ceva atât de secret și de ciudat. ...Am un detector de radar încorporat.

- Foarte amuzant, spuse ea, sarcastic, cu vocea mai degrabă speriată decât furioasă. ...Charlie e polițist, îți amintești? Am fost educată să respect regulile de circulație. Pe lângă asta,

dacă Volvo-ul se va "înfășura" pe vreun copac, tu probabil că vei putea pleca pe picioare.

- Probabil, am repetat eu, apoi am râs fără urmă de amuzament. Da, un accident auto ar avea efecte diferite asupra noastră. Avea dreptate să se teamă, în pofida talentului meu la șofat. ...Dar tu nu o vei putea face.

Oftând, am lăsat mașina să se târască.

- Ești mulțumită acum?

Privi la vitezometru.

- Aproape.

Era încă prea repede pentru ea?

- Urăsc să conduc încet, am bombănit eu, însă am mai lăsat acul vitezometrului să coboare o idee.

- Asta înseamnă încet? întrebă ea.

- Gata cu comentariile asupra felului în care conduc, am spus eu nerăbdător. De câte ori îmi ocolise deja întrebarea? De trei ori? Patru? Speculațiile ei erau chiar atât de îngrozitoare? Trebuia să aflu - imediat. ...Încă îți aștept ultima teorie.

Își mușcă din nou buza, iar expresia ei deveni tristă, aproape chinuită.

Mi-am înăbușit nerăbdarea și mi-am îndulcit vocea. Nu voiam să fie speriată.

- Nu voi râde, i-am promis eu, dorindu-mi ca doar rușinea să fi fost ceea ce o împiedica să vorbească.

- Mă tem mai degrabă că te vei înfuria pe mine, șopti ea.

M-am străduit să-mi păstrez același ton al vocii.

- E chiar atât de rău?

- Cam așa ceva, da.

Privi în jos, refuzând să-mi întâlnească privirea. Secundele treceau.

- Spune, am încurajat-o eu.

Vocea ei era lipsită de vlagă.

- Nu știu de unde să încep.

- De ce nu începi cu începutul? Mi-am amintit de cuvintele ei de dinainte de cină. ...Ai spus că nu ai inventat singură teoria asta.

- Nu, mă aprobă ea, apoi tăcu din nou.

M-am întrebat ce ar fi putut să o inspire.

- Ce îți-a trezit ideea - o carte? Un film?

Trebuia să îi consult colecțiile când era plecată de acasă. Nu aveam idee dacă Bram Stoker sau Anne Rice se aflau prin vrafal de cărți uzate...

- Nu, spuse ea. ...S-a întâmplat sâmbătă, pe plajă.

La aceasta nu mă așteptam. Bârfele locale despre noi nu deviaseră niciodată în ceva prea bizar - sau prea concret. Umbla vreun nou zvon care-mi scăpase? Bella își desprinsese privirea de la mâinile sale și citi surprinderea pe chipul meu.

- M-am întâlnit cu un vechi prieten de familie - Jacob Black, continuă ea. ...Tatăl lui și Charlie sunt prieteni de când eram eu mică.

Jacob Black. Numele nu-mi era cunoscut, și totuși îmi amintea de ceva... de niște *vremuri*, cu mult timp în urmă... Am privit prin parbriz, căutând printre amintiri o legătură.

- Tatăl lui este unul dintre bătrânii tribului Quileute, spuse ea.

Jacob Black. *Ephraim Black*. Un descendent, fără îndoială.

Era pe cât de rău se putea.

Știa adevărul.

Mintea mea cântărea implicațiile în timp ce mașina plutea pe curbele drumului, trupul meu fiind chinuitor de rigid - nemișcat cu excepția micilor acțiuni automate de care era nevoie pentru a conduce mașina.

Știa adevărul.

Dar.. dacă știa adevărul de sâmbătă... atunci îl știuse toată seara... și totuși...

- Ne-am plimbat puțin, continuă ea. ...Și apoi mi-a povestit despre niște vechi legende - încercând să mă sperie, cred. Mi-a spus una...

Se opri brusc, dar nu mai era niciun sâmbure de îndoială; știam ce urma să spună. Singurul mister care mai rămânea era motivul pentru care se afla alături de mine în acea clipă.

- Continuă, i-am spus.

- Despre vampiri, spuse ea dintr-o răsuflare, cuvintele părând mai încete decât o șoaptă.

Cumva, să o aud pronunțând cuvântul cu voce tare era și mai rău decât să realizez că știa. Am tresărit auzindu-l și apoi am reușit din nou să mă controlez.

- Și te-ai gândit imediat la mine? am întrebat-o.

- Nu. El... ți-a pomenit familia.

Cât de ironic ar fi fost ca propriul urmaș al lui Ephraim să fie cel care încălcase tratatul pe care jurasem să îl respectăm. Un nepot, poate un stră-strănepot. Câți ani trecuseră? Șaptezeci?

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu bătrânii care *credeau* în legende ar fi reprezentat un pericol. Desigur, generațiile mai tinere - cei care fuseseră avertizați, dar care consideraseră că vechile superstiții erau ridicole - desigur că de acolo ar fi izvorât pericolul expunerii.

Am presupus că aceasta însemna că eram liber să măcelăresc micul trib lipsit de apărare de pe coastă, de-aș fi dorit. Ephraim și haita lui de protectori erau de mult morți...

- El zicea că e o superstiție prostească, spuse Bella dintr-o dată, cu vocea vădind un nou motiv de teamă. Nu se aștepta să aibă vreo importanță pentru mine.

Cu colțul ochiului, am văzut-o frământându-și mâinile, neliniștită.

- A fost vina mea, spuse ea după o scurtă pauză, apoi își plecă fruntea de parcă s-ar fi simțit rușinată. ...L-am obligat să-mi spună.

- De ce? Nu-mi era atât de greu în acea clipă să îmi măsoar vocea. Răul principal deja trecuse. Câtă vreme discutam despre detaliile revelației, nu trebuia să trecem la consecințele acesteia.

- Lauren a spus ceva despre tine - încercă să mă provoace. Se strâmbă puțin amintindu-și despre aceasta. Eu eram ușor distras, întrebându-mă de ce ar fi fost Bella provocată de cuvintele altcuiva despre mine. ...Și un băiat mai mare din trib a spus că familia ta nu vine în rezervație, doar că părea să fi dorit să spună altceva. Așa că am rămas singură cu Jacob și l-am păcălit să-mi spună.

Plecă fruntea și mai mult sub apăsarea mărturisirii, și păru... cuprinsă de vinovăție.

Mi-am întors privirea de la ea și am râs din toată inima. *Ea se simțea vinovată? Ce-ar fi putut face care să fie de blamat?*

- Cum l-ai păcălit? am întrebat-o eu.

- Am încercat să flirtez - a funcționat mai bine decât m-aș fi așteptat, îmi explică ea, iar vocea ei deveni sceptică amintindu-și de acel succes.

Îmi și puteam imagina - având în vedere ce atracție exercita asupra tuturor masculilor, absolut neconștientizată de către ea - cât de copleșitoare ar fi fost când *și-ar fi dat silința* să fie atrăgătoare. Dintr-o dată m-am simțit plin de milă pentru băiatul nevinovat asupra căruia ea dezlănțuise o forță atât de puternică.

- Mi-ar fi plăcut să văd, am spus eu, apoi am râs din nou cu amărăciune. Îmi doream să fi putut auzi reacția băiatului, să fiu martor al devastării sale. ...Și tu mă acuzai pe mine că le iau mințile oamenilor - bietul Jacob Black.

Sursa expunerii mele nu mă înfură pe cât m-aș fi așteptat. Nu știa ce face. Și cum să mă aștept să îi refuze cineva acelei fete ceea ce-și dorea? Nu, simțeam doar compasiune pentru tulburarea pe care trebuie să o fi adus în firea lui liniștită.

I-am simțit îmbujorarea încălzind aerul dintre noi. Am privit-o, și ea se uită pe geam, afară. Nu mai scoase nicio vorbă.

- Apoi ce ai făcut? i-am dat eu un imbold. Era momentul să ne întoarcem la povestea de groază.

- Am căutat pe Internet.

Ca întotdeauna, cu simț practic.

- Și te-ai convins?

- Nu, spuse ea. Nimic nu se potrivea. Cele mai multe erau prostii caraghioase. Și apoi...

Se întrerupse din nou, apoi am auzit-o strângând din dinți.

- Ce? o întrebai eu. Ce găsisse? Ce anume se legase în coșmarul acesta pentru ea?

Urmă o scurtă pauză, apoi șopti:

- M-am hotărât că nu contează.

Șocul îmi îngheță gândurile pentru jumătate de secundă, apoi sensul cuvintelor îmi deveni limpede. De ce își îndepărtase prietenele în seara aceea. De ce se urcase în mașină cu mine în loc să fugă, chemând poliția...

Reacțiile ei erau întotdeauna greșite - aproape în întregime. Atrăgea pericolul către ea. Îl invita.

- Nu a *contat*? am spus eu cu dinții încleștați, simțind furia cuprinzându-mă. Cum să protejez pe cineva atât... de hotărât să nu se lase apărat?

- Nu, spuse ea cu o voce gravă și inexplicabil de tandră. ...Pentru mine nu contează ce ești.

Era imposibilă.

- Nu-ți pasă că sunt un monstru? Că nu sunt *om*?

- Nu.

Începeam să mă întreb dacă era în toate mințile.

Presupuneam că i-aș fi putut asigura cele mai bune îngrijiri cu putință... Carlisle avea legăturile necesare pentru a-i face rost de cei mai pricepuți doctori, de cei mai talentați terapeuți.

Poate se putea face ceva pentru a îndrepta ceea ce era anormal la ea, lucrul care o făcea bucuroasă să se afle lângă un vampir, cu bătăile inimii calme și egale. Aș fi vegheat asupra spitalului, desigur, și aș fi vizitat-o cât de des mi s-ar fi permis...

- Ești furios, oftă ea. ...Nu trebuia să spun nimic.

De parcă tănuirea vreuneia dintre aceste înclinații ciudate l-ar fi ajutat pe vreunul dintre noi.

- Nu. Aș prefera să știu ce gândești - chiar dacă este o nebunie.

- Deci mă înșel din nou? Întrebă ea, ceva mai agresivă.

- Nu asta voiam să spun. Îmi încleștai din nou dinții. ...Nu contează! am repetat eu pe un ton caustic.

Suspină.

- Am dreptate?

- *Are importanță?* i-am replicat eu.

Respiră adânc. Îi așteptam cu furie răspunsul.

- Nu chiar, spuse ea, stăpânindu-și din nou vocea. Dar *sunt* curioasă.

Nu chiar. Nu conta cu adevărat. Nu-i păsa. Știa că nu sunt om, că sunt un monstru, și nu avea importanță pentru ea.

Pe lângă grijile mele legate de sănătatea ei mentală, am început să simt un aer de speranță. Am încercat să îl înăbuș.

- Ce te face curioasă? am întrebat-o eu. Nu mai rămăsese niciun secret, doar detalii mărunte.

- Câți ani ai? întrebă ea.

Răspunsul meu veni absolut automat.

- Șaptesprezece ani.

- Și de cât timp ai șaptesprezece ani?

Am încercat să nu zâmbesc auzind tonul ei de superioritate.

- De ceva vreme, am recunoscut eu.

- Bine, spuse ea, dintr-o dată plină de entuziasm. Îmi zâmbi. Când o privii și eu, din nou îngrijorat pentru sănătatea ei mentală, zâmbetul ei se lărgi. I-am aruncat și eu un surâs fals.

- Nu râde, mă avertiză ea. ...Dar cum de poți ieși afară pe lumină?

Am râs deși îmi ceruse să nu o fac. Cercetările ei nu scosese la lumină nimic neobișnuit, se părea.

- Mituri, i-am spus eu.

- Soarele vă arde?

- Mit.

- Dormiți în sicrie?

- Mit.

Somnul nu făcuse parte din viața mea așa de mult timp - până la aceste ultime câteva nopți, când o vegheasem pe Bella dormind...

- Nu pot să dorm, am murmurat eu, oferindu-i un răspuns ceva mai general.

Tăcu preț de o clipă.

- Deloc? mă întrebă ea.

- Niciodată, i-am șoptit eu.

Am privit-o în ochii mari, umbriți de vălul des al genelor, și am tânjit să pot dormi. Nu ca să uit, ca altădată, nici ca să fug de plictiseală, ci pentru că voiam să *pot visa*. Poate, de-aș fi putut deveni inconștient, de-aș fi putut visa, aș fi putut trăi pentru câteva ceasuri într-o lume unde noi doi am fi putut fi împreună. Ea mă visa pe mine. Îmi doream să o pot și eu visa.

Mă privi la rândul ei, cu o expresie plină de minunare. Fui nevoit să îmi feresc privirea.

Nu o puteam visa. Nici ea nu ar fi trebuit să mă viseze.

- Încă nu ai răspuns celei mai importante dintre întrebări, am spus eu, cu pieptul mai rece și mai tare ca niciodată. Trebuia să fie obligată să înțeleagă. La un moment dat, trebuia să realizeze ce făcea în aceste clipe. Trebuia să fie silită să vadă că toate acestea *chiar conta* - mai mult decât orice altceva. Cum ar fi fost faptul că o iubeam.

- Care anume? mă întrebă ea, luată prin surprindere.

Tonul meu deveni mai dur.

- Nu te îngrijorează "dieta" mea?

- Ah, asta. Vorbi pe un ton atât de liniștit încât nu îl putui interpreta.

- Da. Nu vrei să știi dacă beau sânge?

Bătu în retragere la întrebarea mea. În sfârșit. Începea să înțeleagă.

- Jacob a pomenit ceva, zise ea.

- Ce-a spus Jacob?

- A spus că voi... nu vânați oameni. Că familia ta nu ar trebui să fie periculoasă pentru că voi vânați doar animale.

- A spus că nu suntem periculoși? am repetat eu, cu cinism.

- Nu chiar, clarifică ea. ...A spus că *nu ar trebui* să fiți periculoși. Însă tribul Quileute tot nu vă dorește pe pământurile sale, pentru orice eventualitate.

Am privit fix drumul, cu gândurile învălmășite fără speranță, cu gâtul ars de binecunoscuta sete necruțătoare.

- Deci, avea dreptate? mă întrebă ea, la fel de calmă de parcă ar fi confirmat un buletin meteo. ...Că nu vânați oameni?

- Tribul Quileute are o memorie foarte bună.

Încuviință din cap către ea însăși, gândindu-se intens la cele spuse.

- Să nu te simți satisfăcută, i-am spus eu, repede. ...Au dreptate să păstreze distanța față de noi. Suntem, totuși, periculoși.

- Nu înțeleg.

Chiar nu înțelegea. Cum să o fac să priceapă?

- Încercăm, i-am spus eu. ...De obicei suntem foarte buni la ceea ce facem. Uneori însă facem și greșeli. Eu, de exemplu, mi-am permis să fiu singur cu tine.

Mirosul ei încă era o forță imposibil de ignorat în mașină. Începeam să mă obișnuiesc cu

el, puteam aproape să îl ignor, însă nu puteam tăgădui că trupul meu încă tânjea după ea din toate motivele nepotrivite. Gura îmi era înecată în venin.

- Asta e o greșeală? întrebă ea și în voce i se simți inima sfâșiată. Sunetul ei mă dezarmă. Voia să fie cu mine - în pofida a orice, voia să fie cu mine.

Speranța înflori din nou, și iarăși o respinsei.

- Una foarte periculoasă, i-am răspuns cu toată sinceritatea, dorindu-mi ca adevărul cumva să înceteze a mai conta.

Nu-mi răspunse pentru o clipă. Am simțit ritmul respirației ei schimbându-se. Se oprea într-un fel ciudat care nu părea să însemne teamă.

- Spune-mi mai multe, spuse ea dintr-o dată, cu vocea distorsionată de suferință.

Am contemplat-o atent.

Suferea. Cum de îngăduisem *una ca asta*?

- Ce mai dorești să știi? am întrebat-o eu, încercând să găsesc o cale de a pune capăt suferinței. Nu ar fi trebuit să sufere. Nu puteam să o las să sufere.

- Spune-mi de ce vânezi animale în loc de oameni, spuse ea, încă îndurerată.

Nu era evident? Sau poate că nici asta nu avea importanță pentru ea.

- Nu *vreau* să fiu un monstru, am murmurat eu.

- Dar animalele nu ajung?

Am căutat altă comparație, o cale ca ea să înțeleagă.

- Nu pot fi sigur, normal, dar aș compara asta cu hrănirea cu tofu și lapte de soia; ne spunem "vegetarieni", e o mică glumă între noi. Nu ne potolesc în totalitate foamea - sau mai degrabă setea. Însă ne țin suficient de puternici ca să rezistăm. În mare parte din timp. Vocea mea deveni mai gravă; îmi era rușine de pericolul în care o lăsasem să se afle. Pericol pe care continuăm să îl îngăduim. ...În unele dăți e mai dificil decât în altele.

- Acum îți este foarte greu?

Am oftat. Desigur că pusese fix întrebarea la care nu voiam să răspund.

- Da, am recunoscut eu.

Îi anticipasem corect reacția de această dată: răsuflarea ei își păstră ritmul, inima continuă să îi bată în mod regulat. Mă așteptam la aceasta, însă nu înțelegeam. Cum de nu se temea?

- Dar acum nu îți este foame, spuse ea, în întregime sigură pe ea însăși.

- De ce crezi asta?

- Din cauza ochilor tăi, spuse ea, cu dezinvoltură. ...Ți-am spus că am o teorie. Am observat că oamenii - bărbații mai ales - sunt mai prost dispuși când le e foame.

Am râs înfundat de descrierea ei: *prost dispuși*. Era prea puțin spus. Însă avea dreptate, ca de obicei.

- Ești perspicace, nu-i așa? Am râs din nou.

Ea zâmbi puțin, cuta revenindu-i între ochi de parcă s-ar fi concentrat la ceva.

- Ai vânat în weekend, cu Emmett? întrebă ea după ce râsul meu se potoli. Felul relaxat în care îmi vorbea era fascinant pe cât era de frustrant. Chiar putea accepta atât de multe deodată? Eu păream mai aproape de șoc decât ea.

- Da, i-am spus eu, apoi, chiar când eram pe cale să abandonez subiectul, am simțit aceeași dorință pe care o avusesem și în restaurant: voiam ca ea să mă cunoască. ...Nu doream să plec, am continuat eu încet, dar era necesar. Mi-e puțin mai ușor în preajma ta atunci când nu sunt însetat.

- De ce nu voiai să pleci?

Am respirat adânc, apoi m-am întors să îi întâlnesc privirea. Sinceritatea era dificilă.

- Mă simt... neliniștit, presupusei eu că acel cuvânt ar fi fost suficient, deși nu era nicidecum destul de puternic, ...când sunt departe de tine. Nu glumeam când te-am rugat să încerci să nu cazi în ocean sau să nu te lași călcată de mașină joia trecută. Tot weekendul am fost cu gândurile departe, făcându-mi griji pentru tine. Și după cele petrecute în această seară, mă mir că ai reușit să supraviețuiești un weekend întreg nevătămată. Apoi mi-am amintit de zgârieturile de pe palmele ei. ...Ei bine, nu complet nevătămată, m-am corectat eu.

- Ce?

- Mâinile tale, i-am amintit eu.

Ea oftă și se strâmbă.

- Am căzut.

Ghicisem bine.

- Așa mă gândeam și eu, i-am spus, incapabil să mă împiedic să zâmbesc. Cred că, fiind vorba de tine, ar fi putut să fie mult mai grav - iar acea posibilitate m-a chinuit tot timpul cât am fost plecat. Au fost trei zile foarte lungi. Îl calc pe nervi pe Emmett. Sincer, propoziția nici nu putea fi spusă la timpul trecut. Probabil că încă îl enervam pe Emmett, la fel ca pe restul familiei mele. Cu excepția lui Alice...

- Trei zile? Întrebă ea, cu o voce dintr-o dată tăioasă. ...Nu te-ai întors astăzi?

Nu înțelegeam supărarea din glasul ei.

- Nu, ne-am întors duminică.

- Atunci de ce nu a venit niciunul dintre voi la școală? Întrebă ea. Enervarea ei mă puneă în încurcătură. Nu părea să-și dea seama că întrebarea aceea ținea din nou de domeniul miturilor.

- Ei bine, m-ai întrebat dacă soarele îmi face rău și nu este așa, am spus eu. ...Dar nu pot ieși în razele soarelui, sau, cel puțin, nu unde mă poate vedea oricine.

Informația o distrase din misterioasa ei supărare.

- De ce? Întrebă ea, aplecându-și capul într-o parte.

Mă îndoiam că puteam găsi vreo analogie potrivită pentru a explica una ca asta. Așa că i-am spus doar: "Îți voi arăta odată". Și apoi m-am întrebat dacă era o promisiune pe care aș fi sfârșit încalcând-o. Urma să o mai revăd vreodată, după această seară? O iubeam suficient încât să fiu în stare să îndur despărțirea de ea?

- Puteai să mă suni, spuse ea.

Ce concluzie ciudată.

- Dar știam că ești în siguranță.

- Însă eu nu știam unde te afli. Eu... Se opri dintr-o dată, apoi își privi mâinile.

- Ce?

- Nu mi-a plăcut, spuse ea cu sfială, pielea din obraji încălzindu-i-se. ...Să nu te văd. Și

eu mă simt neliniștită.

Ești fericit acum? mă întrebai singur. Ei bine, aceea era răsplata speranțelor mele.

Eram uimit, entuziasmat, îngrozit - mai ales îngrozit - să îmi dau seama că fanteziile mele cele mai incredibile nu erau atât de departe de adevăr. De aceea nu conta atât de mult pentru ea faptul că eram un monstru. Era exact același motiv pentru care regulile nu mai contau pentru mine. Pentru care binele și răul nu mai reprezentau vreo constrângere. Pentru care prioritățile mele se schimbaseră pentru a-i face loc acestei fete în capul listei.

Bellei îi păsa și ei de mine.

Știam că nu putea fi nimic în comparație cu felul în care o iubeam eu. Însă era suficient pentru ea să își riște viața pentru a se afla alături de mine în acest moment. Să o facă din plăcere.

Suficient încât să sufere dacă aș fi făcut ceea ce ar fi trebuit și aș fi lăsat-o în urmă.

Puteam oare să mai fac ceva în acel moment și să *nu* o rănesc? Orice?

Ar fi trebuit să rămân departe. Nu trebuia să mă mai întorc vreodată în Forks. Nu aveam să-i provoc decât suferință.

Aceasta avea oare să mă împiedice acum să rămân? Să înrăutățesc lucrurile?

Felul în care mă simțeam în acea clipă, simțindu-i căldura pe piele...

Nu. Nimic nu avea să mă oprească.

- Ah, am mârâit către mine însumi. E o greșeală.

- Ce-am spus? întrebă ea, grăbindu-se să-și asume vina.

- Nu vezi, Bella? Una este să mă simt nefericit, însă e cu totul altceva ca tu să te implici atât de mult. Nu vreau să aud că asta simți. Era adevărul, era și o minciună. Cea mai egoistă parte din mine plutea în al nouălea cer știind că mă voia la fel cum o doream și eu. ...E o greșeală. Nu ești în siguranță. Sunt periculos, Bella - te rog, înțelege asta.

- Nu. Buzele i se bosumflară cu nemulțumire.

- Vorbesc serios. Mă luptam atât de înverșunat cu mine însumi - pe jumătate disperat ca ea să accepte, pe de altă parte disperat să împiedic avertismentele să scape - încât cuvintele ieșiră printre dinții mei ca un mârâit amenințător.

- Și eu sunt serioasă, insistă ea. Ți-am spus, nu contează ce ești. E prea târziu.

Prea târziu? Văzui dintr-o dată lumea alb-negru pentru o secundă nesfârșită, cât am privit umbrele strecurându-se de-a lungul gazonului însořit către silueta adormită a Bellei din amintirea mea. Inevitabile. De neoprit. Îi furau culoarea pielii și o scufundau în întuneric.

Prea târziu? Viziunea lui Alice mi se învărtea în minte, ochii sângerii ai Bellei privindu-mă impasibili. Fără expresie - dar nu aveam cum să *nu* mă urască pentru acel viitor. Să mă urască pentru că i-aș fi furat tot ce avea. Pentru că i-aș fi furat viața și sufletul.

Nu putea fi prea târziu.

- Să nu spui niciodată asta, i-am șuiert eu.

Ea privi pe geam, și dinții îi mușcară din nou buza. Își strânsele degetele în pumni, în poală. Respirația îi tresăltă și i se tăie.

- La ce te gândești? simți eu nevoia să aflu.

Își scutură capul fără să mă privească. Am văzut ceva strălucind, ca un cristal, pe obrazul ei.

Agonie.

- Plângi? O făcusem să *plângă*. Atât de mult o rănisem.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei.

- Nu, minți ea, cu vocea tremurătoare.

Un instinct îngropat demult mă împinse să mă întind către ea - în acea secundă mă simții mai uman ca niciodată. Și apoi îmi amintii că... nu eram. Și îmi lăsai mâna jos.

- Îmi pare rău, i-am spus eu, cu fălcile încleștate. Cum i-aș fi putut spune cât de mult regretam? Îmi părea rău pentru toate greșelile prostești pe care le făcusem. Pentru egoismul meu nesfârșit. Că era atât de lipsită de noroc încât să inspire această primă, tragică iubire a mea. Pentru lucrurile aflate dincolo de controlul meu - că eram un monstru ales de soartă pentru a-i pune capăt vieții de la bun început.

Am respirat adânc - ignorând reacția mea blestemată la mirosul din mașină - și am încercat să mă adun.

Voiam să schimb subiectul, să mă gândesc la altceva. Din fericire pentru mine, curiozitatea mea legată de această fată era insațiabilă. Întotdeauna aveam câte o întrebare.

- Spune-mi ceva, i-am zis eu.

- Da? spuse ea cu glas răgușit, în care încă se ghiceau lacrimile vărsate.

- La ce te gândeai în seara aceasta, înainte să apar de după colț? Nu ți-am putut descifra expresia - nu păreai speriată, păreai să te concentrezi foarte tare la ceva anume. Mi-am amintii chipul ei - silindu-mă să uit acei ochi prin care priveam - și expresia plină de hotărâre întipărită pe el.

- Încercam să-mi amintesc cum să imobilizez un agresor, spuse ea, pe un ton ceva mai calm. ...Știi tu, autoapărare. Voiam să îi îndes nasul în creier. Sângele ei rece nu rezistă până la finalul explicației. Tonul i se umplu de ură. Nu era nicio exagerare, iar furia ei de pisicuță nu mai avea niciun strop de umor în acea clipă. Îi puteam vedea silueta fragilă - precum mătasea pe sticlă - eclipsată de monștrii umani mătăhăloși, cu pumnii grei, care i-ar fi făcut rău. Fierbeam de furie în sinea mea.

- Aveai de gând să te lupți cu ei? voiam să mârâi. Instinctele ei erau letale - pentru ea însăși. ...Nu te-ai gândit să fugi?

- Cad des atunci când fug, spuse ea cu naivitate.

- Dar să ții după ajutor?

- Ajungem și acolo.

Mi-am scuturat capul fără să-mi vină să cred. Cum de reușise să rămână în viață până să vină în Forks?

- Aveai dreptate, i-am spus eu, pe un ton amar. E evident că mă lupt cu soarta să te păstrez în viață.

Oftă și privi pe geamul mașinii. Apoi își întoarse privirea către mine.

- Ne vom vedea mâine? Întreabă ea, pe neașteptate.

Dacă tot mă îndreptam către iad - puteam măcar să mă bucur de călătorie.

- Da - am și eu de predat un referat. I-am zâmbit și mi-am simțit bine făcând-o. Îți voi păstra un loc la prânz.

Inima ei palpită. A mea, de mult moartă, dintr-o dată îmi păru mai caldă.

Am oprit mașina în fața casei tatălui ei. Ea nu schiță niciun gest pentru a mă părăsi.

- *Promiți* că vei veni mâine? insistă ea.

- Promit.

Cum de mă puteam simți atât de fericit făcând ceea ce nu trebuia? Cu siguranță era ceva necurat la mijloc.

Dădu din cap, mulțumită, și începu să-și scoată jacheta primită de la mine.

- O poți păstra, o asigurai eu de îndată. Îmi doream să îi las ceva al meu. Un simbol, precum capacul de sticlă pe care îl țineam în buzunar în acea clipă. ...Nu ai haină pentru mâine.

Mi-o înapoie, zâmbind cu tristețe.

- Nu vreau să fiu nevoită să îi dau explicații lui Charlie, îmi spuse.

Nici nu credeam acest lucru. I-am zâmbit.

- Așa este.

Își puse mâna pe mânerul portierei, apoi se opri. Nu-și dorea să coboare, așa cum nici eu nu-mi doream ca ea să plece.

Să o știi neprotejată, chiar și pentru câteva momente...

Peter și Charlotte probabil se aflau deja, în drumul lor, departe de Seattle, fără îndoială. Dar rămâneau, mereu, ceilalți. Această lume nu era un loc sigur pentru un om, iar pentru ea părea să fie mai periculoasă decât pentru semenii săi.

- Bella? am întrebat-o eu, surprins de plăcerea pe care o simțeam doar rostindu-i numele.

- Da?

- Îmi promiți și tu ceva?

- Da, fu ea cu ușurință de acord, apoi ochii i se îngustară de parcă i-ar fi trecut prin cap un motiv de obiecție.

- Nu te duce singură în pădure, am avertizat-o eu, întrebându-mă dacă rugămintea mea va declanșa vreun protest în ochii ei.

Ea clipi, uimită.

- De ce?

Am privit în întunericul nedemn de încredere. Lipsa luminii nu era o problemă pentru ochii *mei*, dar nu ar fi fost un obstacol nici pentru vreun alt vânător. Doar pe oameni îi orbea.

- Nu sunt întotdeauna cel mai periculos lucru în libertate, i-am spus eu. ...Hai să lăsăm așa lucrurile.

Ea tremură, însă își reveni imediat și chiar zâmbea când mi-a spus: "Cum spui tu".

Răsuflarea ei îmi atinse chipul, atât de dulce și de parfumată.

Eu puteam rămâne astfel întreaga noapte, însă ea avea nevoie de somn. Cele două dorințe păreau la fel de puternice pe când se războiau în interiorul meu: dorința de ea potrivnică dorinței de a o ști în siguranță.

Am oftat, pus în imposibilitate.

- Ne vedem mâine, am spus eu, știind că o voi vedea mult mai curând de-atât. Dar ea nu avea să mă vadă până în ziua următoare.

- Pe mâine, atunci, încuviință ea, deschizând portiera.

Agonie din nou, privind-o plecând.

M-am întins după ea, dorind să o țin pe loc.

- Bella?

Se întoarce, apoi încremeni, surprinsă de apropierea dintre chipurile noastre.

Și eu eram copleșit. Trupul ei emana căldură în valuri, mângâindu-mi obraji. Puteam să îi simt pielea mătăsoasă...

Bătăile inimii îi ezitară și întredeschise buzele.

- Somn ușor, i-am șoptit eu, îndepărtându-mă înainte ca presiunea din trupul meu - ori setea familiară sau noua și ciudata foame pe care o simțeam dintr-o dată - să mă poată determina să fac ceva care să o rănească.

Ea rămase nemișcată pentru o clipă, cu ochii larg deschiși, plini de uimire. Fermecată, am ghicit eu.

La fel ca mine.

Își reveni - deși chipul ei era în continuare puțin uluit - și aproape se prăbuși din mașină, împiedicându-se în propriile ei picioare și fiind nevoită să se prindă de pragul de sus al portierei pentru a se îndrepta.

Am chicotit - sperând că prea încet pentru ca ea să audă.

Am privit-o împleticindu-se către baia de lumină care înconjura ușa de intrare. În siguranță pentru moment. Și urma să mă întorc în curând pentru a fi sigur.

Îi puteam simți privirea urmărindu-mă pe când plecam, conducând către capătul străzii întunecate. O senzație atât de diferită de cea cu care eram obișnuit. De obicei, mă puteam pur și simplu *contempla* prin ochii altcuiva, de mi-aș fi dorit. Însă de data aceasta era ciudat de încântător - această senzație intangibilă de a fi urmărit de o privire. Știam că-mi părea astfel doar pentru că erau ochii *ei*.

Un milion de gânduri goneau prin mintea mea pe când conduceam, fără vreo țintă precisă, în noapte.

Un lung răstimp am rătăcit pe străzi, fără destinație, gândindu-mă la Bella și la incredibila ușurare de a ști că adevărul îi este cunoscut. Nu mai trebuia să mă tem că ea urma să afle ce eram. Știa deja. Nu conta. Chiar de era, evident, rău pentru ea, pentru mine însemna o mare eliberare.

Mai mult de atât, mă gândeam la Bella și la dragostea împărtășită. Nu mă putea iubi la fel cum o iubeam eu - o dragoste atât de copleșitoare, de mistuitoare, de zdrobitoare probabil că i-ar fi frânt trupul fragil. Dar avea sentimente suficient de puternice. De ajuns încât să îi înăbușe teama instinctivă. De ajuns încât să își dorească să fie cu mine. Iar să fiu alături de ea era suprema fericire pe care o cunoscusem vreodată.

O vreme - cât am fost singur, fără să mai rănesc de data aceasta pe nimeni - mi-am permis să simt acea fericire fără să stăruie asupra tragediei. Doar să fiu fericit că îi pasă de mine. Să jubilez în triumful de a-i fi câștigat afecțiunea. Doar să-mi imaginez fiecare zi aflându-mă în apropierea ei, auzindu-i glasul și făcând astfel încât să merit zâmbetele ei.

I-am revăzut surâsul cu ochii minții, văzându-i buzele ridicându-și colțurile, umbra unei gropițe pe bărbia ei ascuțită, felul în care ochii i se umpleau de căldură și se topeau... Îi simțisem degetele atât de calde și de moi pe pielea mea în seara aceasta. Îmi imaginam cum ar fi fost să-i ating pielea delicată care i se întindea peste obraji - mătăsoasă, călduță... atât de gingașă. Mătase peste sticlă... înspăimântător de fragilă.

Nu mi-am dat seama încotro mă purtau gândurile până când nu a fost prea târziu. În timp ce stăruiam asupra acestei devastatoare vulnerabilități, noi imagini ale chipului ei se insinuară în fanteziile mele.

Pierdută în umbre, palidă de teamă - totuși cu bărbia ridicată și hotărâtă, cu ochii aprigi, plini de concentrare, trupul ei subțire pregătit să lovească siluetele mătăhăloase care se strângeau în jurul ei, coșmaruri în semiîntuneric...

- Ah, am murmurat eu, pe când ura fierbândă pe care aproape că o uitasem în bucuria de a o iubi izbucni din nou, într-un infern de mânie.

Eram singur. Bella era, eram convins, în siguranță, în interiorul casei sale; pentru o clipă m-am bucurat nespus că Charlie Swan - șeful forței polițienești din zonă, pregătit și înarmat - era tatăl ei. Acest lucru ar fi trebuit să însemne ceva, să îi ofere un fel de adăpost.

Ea era în siguranță. Nu mi-ar fi luat foarte mult să răzbun insulta...

Nu. Ea merita mai mult. Nu îi puteam permite să țină la un ucigaș.

Dar... ceilalți?

Bella era în siguranță, da. Angela și Jessica erau și ele în siguranță, în paturile lor.

Totuși un monstru era în libertate pe străzile din Port Angeles. Un monstru uman - însemna oare că era problema oamenilor? Era o greșeală să comit o crimă pe care tânjeam să o înfăptuiesc. Știam asta. Însă nici să îl las în libertate să atace din nou nu putea fi corect.

Șefa de sală blondă de la restaurant. Chelnerița pe care nu o privisem mai deloc. Amândouă mă iritaseră într-un fel trivial, însă aceasta nu însemna că meritau să se afle în pericol.

Oricare dintre ele putea fi Bella cuiva.

Această revelație mă făcu să mă hotărâsc.

Am întors mașina către nord, accelerând acum că aveam o țintă. Oricând aveam o problemă care mă depășea - ceva tangibil, ca acum - știam unde mă pot duce după ajutor.

Alice stătea pe verandă, așteptându-mă. Am oprit în fața casei în loc să ocolesc prin spate, către garaj.

- Carlisle e în biroul lui, îmi spuse Alice înainte să apuc să întreb.

- Mulțumesc, i-am spus eu, răvășindu-i părul când am trecut pe lângă ea.

"Mulțumesc că m-ai sunat înapoi", gândi ea, sarcastică.

- Oh. M-am oprit lângă ușă, scoțându-mi telefonul și deschizându-l. ...Îmi pare rău. Nici nu m-am uitat să văd cine mă suna. Eram... ocupat.

- Da, știi. Și mie îmi pare rău. Până să apuc să văd ce urma să se întâmple, deja plecaseși.

- A fost pe-aproape, am murmurat eu.

"Îmi pare rău", repetă ea, rușinată de sine însăși.

Îmi venea ușor să fiu generos, știind-o pe Bella în siguranță.

- Nu ai pentru ce să-ți fie rușine. Știu că nu poți vedea chiar totul. Nimeni nu se așteaptă să fii omniscientă, Alice.

- Mulțumesc.

- Aproape că te-am invitat la cină în seara asta - ai apucat să vezi înainte să mă răzgândesc?

Ea zâmbi.

- Nu, și asta mi-a scăpat. Mi-aș dori să fi știut. Aș fi venit.

- La ce te concentrai de ai pierdut atât de multe?

"*Jasper se gândește la aniversarea noastră*". Râse. "*Încearcă să nu se hotărăscă ce să-mi cumpere, dar cred că mi-am format o idee...*"

- Ești nerușinată.

- Da.

Își țuguie buzele, apoi mă privi, cu o expresie oarecum acuzatoare. "*Dar am fost atentă mai târziu. Ai de gând să le spui că știe?*"

Oftai.

- Da. Mai încolo.

"*Eu nu voi spune nimic. Fă-mi un serviciu și spune-i lui Rosalie când nu voi fi prin preajmă, bine?*"

Am tresărit.

- Bine.

"*Bella a primit vestea destul de bine*".

- Prea bine.

Alice îmi zâmbi. "*Nu o subestima pe Bella*".

Am încercat să resping imaginea pe care nu voiam să o văd - Bella și Alice, bune prietene.

Dintr-o dată nerăbdător, am oftat din greu. Voiam să termin cu următoarea parte a serii; voiam să se termine odată. Însă eram cam îngrijorat să ies din Forks...

- Alice... Începui eu. Ea văzu ce aveam de gând să îi cer.

"*Va fi bine în seara asta. Acum stau mai atentă de pază. Ar cam avea nevoie de supraveghere constantă, nu-i așa?*"

- Cel puțin.

- Oricum, în curând vei fi cu ea.

Am inspirat adânc. Cuvintele îmi sunau atât de frumos.

- Haide - termină odată ca să te poți duce unde îți dorești să te afli, îmi spuse ea.

Am dat din cap și m-am grăbit să urc în camera lui Carlisle.

Mă aștepta, cu ochii ațintiți mai degrabă spre ușă mai mult decât la cartea groasă de pe biroul său.

- Am auzit-o pe Alice spunându-ți unde mă poți găsi, spuse el și zâmbi.

Era o ușurare să fiu alături de el, să îi citesc înțelegerea și inteligența profundă în ochi. Carlisle avea să știe ce era de făcut.

- Am nevoie de ajutor.

- Orice, Edward, îmi promise el.

- Alice ți-a spus ce a pățit Bella în seara aceasta?

"*Aproape că a pățit*", mă corectă el.

- Da, aproape. Am o dilemă, Carlisle. Vezi tu, vreau... foarte mult... să-lucid. Cuvintele începură să curgă repede și cu înflăcărare. ...Atât de mult. Dar știu că ar fi o greșeală, pentru că ar fi răzbunare, nu dreptate. Doar furie, fără vreun stop de imparțialitate. Totuși, nu poate fi bine să las un ucigaș și un violator în serie să bântuie prin Port Angeles! Nu îi cunosc pe oamenii de acolo, dar nu pot lăsa pe altcineva să-i ia locul Bellei în postura victimei. Celelalte femei - cineva poate că simte pentru ele ce simt eu pentru Bella. Poate ar suferi așa cum aș fi suferit eu dacă ar fi vătămate. Nu este drept...

Zâmbetul lui larg și neașteptat opri pe loc avalanșa mea de cuvinte.

"E foarte bună pentru tine, nu-i așa? Atât compasiune, atâta control. Sunt impresionat."

- Nu caut complimente, Carlisle.

- Sigur că nu. Dar nu îmi pot fereca gândurile, nu? Zâmbi din nou. ...Mă voi ocupa eu de asta. Poți sta liniștit. Nimeni nu va mai fi rănit în locul Bellei.

I-am citit planul în minte. Nu era exact ce îmi doream, nu-mi satisfăcea dorința de brutalitate, însă înțelegeam că așa era corect.

- Îți voi arăta unde îl poți găsi, spusei eu.

- Să mergem.

Își luă geanta neagră pe drumul spre ieșire. Aș fi preferat o formă mai agresivă de sedare - ca o căpățână despătată - însă aveam să-l las pe Carlisle să procedeze în felul său.

Am luat mașina mea. Alice se afla încă pe trepte. Zâmbi și ne făcu cu mâna pe când ne îndepărtăm. Am văzut că aruncase o privire înainte; urma să nu întâmpinăm dificultăți.

Călătoria era scurtă pe drumul întunecat și gol. Mi-am stins farurile pentru a nu atrage atenția. Gândul la cum ar fi reacționat Bella la viteza aceasta mă făcu să zâmbesc. Oricum conduceam mai încet decât de obicei - pentru a-mi prelungi timpul petrecut cu ea - când protestase.

Carlisle se gândea tot la Bella.

"Nu am prevăzut că va fi atât de bună pentru el. E neașteptat. Poate că așa era scris. Poate că servește un scop mai înalt. Măcar..."

Și-o imaginea pe Bella cu pielea albă și rece ca zăpada și cu ochii de un roșu sângieriu, apoi se înfioră, lepădând imaginea.

Da. *Măcar*. Într-adevăr. La ce bun să distrugi ceva atât de pur și de încântător?

Am privit aspru în întunericul nopții, toată bucuria acelei seri fiind distrusă de gândurile sale.

"Edward merită să fie fericit. Și-a câștigat acest drept". Vehemența cugetărilor lui Carlisle mă surprinse. *"Trebuie să existe o cale"*.

Mi-aș fi dorit să pot crede asta. Însă nu exista niciun temei superior pentru ceea ce i se întâmpla Bellei. Doar o harpie de soartă, hidoasă și amară, care nu suporta ca Bella să aibă parte de viața pe care o merita.

N-am zăbovit prea mult în Port Angeles. L-am dus pe Carlisle în spelunca unde creatura pe nume Lonnie își îneca dezamăgirea împreună cu tovarășii săi - dintre care doi deja își pierduseră cunoștința. Carlisle înțelegea cât de greu îmi fusese să mă aflu atât de aproape, să aud gândurile monstrului și să-i văd amintirile amestecate despre Bella și despre alte fete, mai puțin norocoase, care acum nu mai puteau fi salvate de nimeni.

Respirația mi se iuți. Degetele mi se încleștară pe volan.

"Du-te, Edward", îmi spuse el, cu blândețe. *"Voi face ca și celelalte să fie în siguranță."*

Întoarce-te la Bella".

Erau cuvintele potrivite. Numele ei era singurul care-mi mai putea deturna atenția în acea clipă.

L-am lăsat în mașină și am fugit țintă către Forks, străbătând pădurea adormită. Mi-a luat mai puțin decât drumul la dus, gonind cu mașina. Doar câteva minute mai târziu, m-am cățărat pe peretele casei ei și i-am împins fereastra în lături, eliberându-mi calea.

Am oftat, neauzit, de ușurare. Totul era întocmai așa cum trebuia. Bella era în siguranță în patul său, visând, cu părul umed, încurcat precum algele mării, pe pernă.

Da, spre deosebire de majoritatea nopților, stătea strânsă, ca un ghem micuț, cu cuverturile adunate strâns în jurul umerilor. Am presupus că-i era frig. Înainte să mă pot instala în scaunul meu ea tremură în somn și buzele îi tresăriră.

O clipă am căzut pe gânduri, apoi m-am strecurat pe hol, explorând pentru întâia oară și o alte parte din casă.

Sforăielile lui Charlie erau zgomotoase și ritmate. Aproape îi surprinsei visul. Ceva legat de curgerea apei și de așteptare plină de răbdare... Poate o partidă de pescuit?

Acolo, în capătul scării, se afla un cuptor care arăta promițător. L-am deschis plin de speranță și am găsit ceea ce căutam. Am ales cea mai groasă pătură din micuțul dulap cu lenjerie și am dus-o în camera ei. Aveam să o pun la loc înainte ca ea să se trezească și nimeni n-ar fi bănuțit nimic.

Ținându-mi răsuflarea, am întins cu grijă pătura peste trupul ei; ea nu reacționează la povara așezată pe umeri. M-am întors în balansoar.

În timp ce așteptam cu neliniște că ea să se încălzească, mă gândeam la Carlisle, întrebându-mă unde se afla în acea clipă. Știam că planul său avea să meargă ca uns - Alice o prevăzuse.

Gândul la tatăl meu mă făcu să suspin - Carlisle avea prea multă încredere în mine. Mi-aș fi dorit să fiu așa cum mă credea el. Acea persoană, cel care merita să fie fericit, ar fi putut spera să fie demn de această făptură adormită. Cât de diferite ar fi fost lucrurile de-aș fi fost "acel" Edward.

Pe când cântăream aceste gânduri, o imagine ciudată și nepoftită îmi acapară mintea.

Pentru o clipă, cotoroața de soartă pe care mi-o imaginasem, cea care dorise distrugerea Bellei, fu înlocuită de cel mai nesăbuit și mai cutezător dintre înger. Un înger păzitor - care poate că i s-ar fi cuvenit acelu Edward din viziunea lui Carlisle. Cu un zâmbet nepăsător pe buzele sale, cu ochii de culoarea cerului, plini de zburdălnicie, îngerul luă forma Bellei astfel încât îmi deveni imposibil să îl ignor. Un miros ridicol de puternic pentru a-mi reclama atenția, o minte mută pentru a-mi înflăcăra curiozitatea, o frumusețe tăcută pentru a-mi țintui privirea, un suflet altruist pentru a-mi inspira venerația. Lăsând deoparte instinctul natural de conservare - astfel încât Bella să îndure apropierea de mine - și, în final, adăugând un șir lung de înspăimântător ghinion.

Cu un zâmbet nepăsător, nesocotitul înger a împins plăpânda creatură direct în calea mea, încrezându-se voios în moralitatea mea fragilă pentru a o ține pe Bella în viață.

În această viziune, nu eu eram sentința Bellei; ea era trofeul meu.

Mi-am scuturat capul, alungând fantezia îngerului nechibzuit. Nu era cu mult mai bună decât cea a harpiei. Nu puteam prețui o putere superioară care s-ar fi purtat într-un mod atât de periculos și de prostesc. Măcar cu soarta cea hădă puteam lupta.

Și eu nu aveam niciun înger. Aceștia le erau rezervați celor buni - oamenilor ca Bella. Atunci unde era îngerul ei în toate acestea? Cine o ocrotea?

Am râs în tăcere, uimit, când mi-am dat seama că, în acea clipă, eu îndeplineam acel rol.
Un înger vampir - ce farsă.

După vreo jumătate de oră, Bella își relaxă trupul încovrigat. Răsuflarea ei deveni mai profundă și începu să murmure. Am zâmbit, satisfăcut. Era un fapt mărunț, însă măcar dormea mai liniștită în acea seară pentru că mă aflam acolo.

"Edward", șopti ea, zâmbind la rândul său.

Iar eu am lăsat o clipă tragedia deoparte, îngăduindu-mi să fiu din nou fericit.